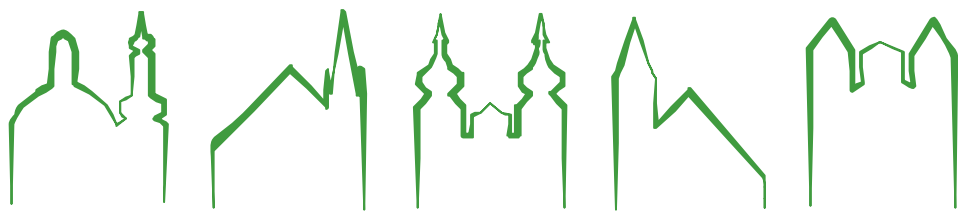

Život farností Znojma

3/2025

Ročník XXXV | Cena 14 Kč

Římská pouť očima jednoho poutníka: spacáky, komáři a papež na tři metry

Kdyby mi někdo na konci prázdnin řekl, že během jediného týdne budu spát na karimatce, jíst pizzu s Italy a mávat papeži z třímetrové vzdálenosti na mši, kde budou svatořečení dva mladí borci církve, asi bych se smál. A přesto – stalo se.

Naše dobrodružství začalo už koncem léta na předpoutní přípravě na loučké faře. Skvělá seznamovačka, plánování programu a první společné modlitby nás naladily na velké římské dobrodružství.

4. září z Brna vyrazili mladí poutníci ze Znojma, Vysočiny a okolí Brna, nechyběla naše neúnavná zdravotnice Maruška a otec Jožka. Po přistání v Římě jsme rovnou zamířili do baziliky sv. Pavla za hradbami, jedné ze čtyř papežských bazilik a také jedné ze svatých bran. Start jak z poutnické pohlednice.

Ubytování ve farnosti sv. Tomáše Akvinského bylo milé, i když jsme spali na karimatkách ve spacácích. Romantiku italského večera však rychle vystřídaly komáří serenády – ti malí zpěváci si nás zjevně spletli s bufetem a dávali nám to najevo po celou noc.

Páteční den začal královsky – jubilejní průvod do baziliky sv. Petra, návštěva hrobu samotného apoštola a výstup na kopuli. Výhled na celé město se prostě nedá popsat, je naprosto dechberoucí. Odpoledne jsme zamířili na český Velehrad v Římě, kde nás čekala mše a chvíle odpočinku.

V sobotu ráno jsme se rozdělili: část výpravy zamířila k hrobu papeže Františka a prošla svatou branou v Santa Maria Maggiore, druhá skupina se pak přidala u kolosea a pak jsme všichni pokračovali

Znojemští mladí poutníci na troskách Kolosea.

k Forum Romanum. Krátký relax jsme našli v pohanském chrámu Venuše. Odpoledne nás čekala společná mše s italským společením mládeže – modlitba, zpěv a spousta radosti. A pak přišlo družení, povídání a legendární česko-italská čutaná.

Nedělní budík ve 4.00 zněl krutě, ale touha být u svatořečení Carla Acutise a Piera Giorgia Frassatiho nás zvedla z karimatek. Hlavní třída vedoucí k Svatopetrskému náměstí byla už brzy ráno plná poutníků. Tlačence to byla pořádná...ale vyplatilo se! Na Svatopetrském náměstí jsme měli skvělý výhled na oltář i obří obrazovku. Mše byla nádherná, atmosféra svátku se dala doslova dýchat. Po závěrečném požehnání projížděl papež Lev XIV. v papamobilu. Jeden z našich starších účastníků mě vyzvedl na ramena a já mával papeži z tří metrů. Nezapomenutelný okamžik!

Po mši jsme se rozptýlili po římských uličkách na suvenýry a pořádné italské jídlo. Gelato chutnalo jako vítězství. Slunce pálo, ale pohoda zůstala. Pak už jen přesun na letiště a odlet do Vídně – unavení, spálení, ale šťastní.

Byla to výborná pouť: možnost sdílet víru, srandu a krásu věčného města s parádní skupinou mladých. Velké díky za přímělu sv. Carla Acutise a sv. Piera Giorgia Frassatiho, kteří jako by nás celou cestu vedli a připomínali, že nebe je opravdu nablízku. Také rodičům, že nám cestu umožnili, zdravotnici Marušce, která nás udržela v chodu, a otcí Josefovi, bez jehož organizace by se zázrak jménem „Řím 2025“ nekonal.

Těším se na další pouť – protože když Bůh a dobrá parta volají, nejde říct ne.

Jakub Navrkal

Z OBSAHU:

Ohlédnutí za prázdninami

Pěší pouť do Říma

Stalo se před 100 roky

Rozhovor s Ludvíkem Mihoulou nejen o ministrování

Pouták do Křtin

Jak už se stalo tradicí, ukončujeme každý ročník setkávání mládeže pod názvem Vykroče s odvahou! Čundrem s přespáním v přírodě. Jelikož je letos ten jubilejní rok, zkřížili jsme puták s poutí a vznikl z toho pouták do Křtin. Cesta byla sice delší a náročnější, zejména když nám v Brně ujel spoj, ale Bohu díky, vše jsme stihli i tak a se sluníčkem pomalu blížícím se k západu

jsme dorazili do Rudic. Tam jsme museli hodit na hřbet veškeré své vybavení a vyrazili k první zastávce na cestě – opuštěnému lomu Seč, kde se dříve těžily keramické písky. Postupem času se změnil v romantické zákoutí s netradičními bílými útesy. Po kratší přestávce nás čekala delší cesta lesem na naše nocoviště nedaleko Křtin. Utekla rychle, a tak jsme již brzy mohli rozbít stany, opéct něco k večeri nad ohněm a strávit společný večer. Ráno jsme zase vše pobalili a putovali dolů do údolí, kde nás přivítal kromě křtinského chrámu i o. Jožka Janoušek a místní kněz Metoděj Ján Lajčák O.Praem. Spolu jsme slavili mši sv. a pak nás o. Metoděj provedl poutním místem a velice poutavě nám ukázal nově zrekonstruované varhany, na které sám mistrně zahrál. Varhany jsme v kostele čekali, ale že nám zahraje i na zvonkohru, která je volně přístupná v areálu před kostelem, to nás překvapilo. Další překvapení

nás pak čekalo pár kilometrů od Křtin – jeskyně Výpustek. Ta jako jedna z mála přístupných jeskyní v Moravském krasu nemá krápníkovou výzdobu, zato má vestavěný kryt a továrnu, kde se za 2. světové války vyráběly díly pro letecké motory. Po válce sloužila jako tajné velitelství. Po zajímavé prohlídce jsme se zase moc rádi vrátili na denní světlo a hlavně teplo. Poté nás už čekala jen cesta na autobus a jízda domů, kterou jsme si zpestřili různými hrami, takže rychle utekla. A co říci závěrem? Bohu díky se akce moc pěkně povedla, všichni jsme se vrátili živí a zdraví, a tak tedy je-li ti mezi 11-15 lety, neváhej a přidej se do naší party. Máš tak možnost poznat nové kamarády, zažít zajímavé věci a jít kus své životní cesty společně. Vykroč s odvahou! :D

Pavel Lukeš

Chrámový sbor sv. Kříže na přehlídce Musica Sacra

Musica Sacra uspořádala 22. června 2025 tradiční nesoutěžní přehlídku chrámových sborů. Toto Sborování se koná jednou za dva roky na různých poutních či jinak zajímavých místech Moravy.

Tentokrát jsme mohli zakusit dlouhou akustiku katedrály sv. Václava v Olomouci. Po úvodním srdečném přivítání Williho Türka a za svěžího průvodního slova Stanislavy Syrkové zde vystoupilo šest sborů: smíšený sbor z Boskovic vynikal hezkou barvou a srozumitelnou artikulací, ženská schola z Brna - Židenic nás svým chorálním repertoirem zklidnila do meditativní polohy, sbor z Letovic nás zaujal svým precizním provedením a capella skladeb (zejména provedením Černoohorského Laudetur Jesus Christus), znojemský sbor osvěžil

program zařazením hebrejské písně, sbor z Březolup s sebou přivezl nejen výborného sólového tenoristu, ale i hráče na smyčcové nástroje a cajon, celou přehlídku pak zakončil chrudimský sbor, který kvalitně provedl kompozici samotného sbormistra Tomáše Židka a další skladby méně známých autorů, jako je O. A. Tichý či A. Hnilička.

Přehlídka nás obohatila nejen svým duchovním a společenským rozměrem, vysokou uměleckou kvalitou, zajímavým repertoirem, ale také jsme se pobavili desaterem zásad správného sborového zpěváka, kterým byly jednotlivé výstupy prokládány.

Po krátkém náviku Hymnu k Jubileu 2025 a chorální mariánské antifony Salve Regina s Patrikem Buchtou jsme se přesunuli do chrámu sv. Mořice. Zde následovaly

společné nešpory, kterými nás provázel jáhen Willi Türk a varhaník Karel Martínek, jenž hrál na místní unikátní varhany – jedny z největších u nás.

Celé setkání bylo zakončeno příjemným posezením na zahradě kapucínského kláštera, kde jsme měli prostor se nejen výborně občerstvit, ale také navázat nové kontakty a vyměnit si zkušenosti či dojmy s ostatními sbory.

Děkujeme všem, kdo se na organizaci a zajištění celé akce podíleli.

*Jarmila Navrkalová
(Chrámový sbor sv. Kříže, Znojmo)*

Na Faboře se děti seznamovaly s podoběnstvími

Předposlední prázdninový týden patřil na loucké faře našemu Faboru. Po letech, kdy jsme věnovali pozornost starozákonním

úrodnou půdu a nesezobl je třeba nějaký pták. Ve čtvrtek jsme si vyzkoušeli, jaké to

příběhům, jsme se přesunuli do Nového zákona, a to k podoběnství. Hned první den jsme se snažili přidat k pannám prozíravým, které pečují o své lampy a mají dostatek oleje. Druhý den jsme vyjeli vlakem na výlet do Božic, abychom se na výletě seznámili s příběhem milosrdného samaritána. Ve středu jsme po vzoru rozsévače dávali dobrý pozor na semínka, aby padla na

je, když na Fabor přijedou i tatínci. Půjčili jsme si loď a sjeli řeku od Vodárny do Dobšic, (navzdory celkem příznivé předpovědi) částečně za deště. Náladu v týmu to však nezlomilo. Další zážitky přinesla Talent show, následovaná táborákem a přespáním ve stanech. V pátek jsme zhlédli loutkové divadlo o marnotratném synu. Běhací bojovka prověřila naše znalosti a ten, kdo obstál, mohl být Otcem přivítán na slavnostní hostině. Došlo i na zabítí vykrmeného telete! Sečteno podtrženo, 25 dětí (16 školáků a 9 školáčků), tři nesoutěžící batolata a 10 maminek si z tábora odnáší zážitky, přátelství, nové biblické znalosti a kapku duchovní zkušenosti s Pánem.

Lucie Zvěřinová

Velehradská pěší pouť pro rodiny

Putujem všichni na Velehrad, chceme víc vnímat-Bůh nás má rád, moc dobře víme, kdo nás čeká, ani déšť nás nepoleká. Čeká nás Matka, čeká nás Pán, Cyril, Metoděj a starý chrám, kdo z nás by váhal za nimi jít, jsme rádi, že tu můžeme být. - Tot' hymna z roku 2001 na samém začátku tradice velehradských pěších poutí. To byly časy, kdy jsme měli dlouho dopředu jasno, že předposlední týden v srpnu patří pouti. Svůj čas jsme si řídili sami a rodičům jsme akorát oznamovali, kde nás ten týden najdou. Jenže postupem času se z dětí a studentů stali rodiče a odejít si jen tak na týden putovat už nebylo možné. S přibývajícímí lety taky rostl počet ratolestí a pouť se zdála nereálná. Pak se ale zrodil nápad oslavit svatý rok poutí i s dětmi. A to byla výzva!

Naše putování začalo ve čtvrtek večer v Koryčanech mši svatou s otcem Josefem Janouškem, též poutníkem - pamětníkem. V místním kulturním domě jsme spánkem načerpali síly a v pátek ráno jsme vyrazili ve skupině čítající cca 40 lidí (převahu měly rozhodně děti). První zastávkou byla hora sv. Klimenta a jeho druhů. Další zastávky jsme volili podle potřeby poutníků a poutničit podle toho, kdy bylo třeba se sejít dohromady nebo kdy prostě bolely nožičky. Celý den nás provázela hra, kde jsme rozdělení na rodinné týmy s Cyrilem a Metodějem poznávali cyrilici, stavěli velkomoravská městečka či hledali a fotili věci dle seznamu (např. žábu, suchý strom, atd.). Cílem pátečního dne byly Buchlovce. Zde proběhlo vyhodnocení hry a děti si mohly

od "asijského prodejce" vybrat - v dětských očích - hodnotné poklady. Večer jsme se potkali s poutníky z tradičního proudu a slavili společně mši svatou. A taky společně povečeřeli díky pohostinnosti místních farníků. Nočním útočištěm se nám stala tělocvična buchlovické základní školy.

V sobotu ráno jsme za zpěvu písní vyrazili do cíle naší cesty. Na Velehradě jsme s poutníky z ostatních proudů slavili mši svatou celebrou otcem biskupem Pavlem Konzbulem. Odměnou dětem za zdolání kilometrů byla cukrová vata od našeho hlavního pořadatele. Tímto děkujeme za organizaci manželům Lukešovým a už teď chystáme velehradské křížky na příští rok.

Bohu díky!

Jana Jelínková

Na příměstském táboře se cestovalo

Prázdninovou sezónu na faře v Louce zahájili objevitelé světa. Od pondělí 7. do pátku 11. července se každé ráno sjíždělo 20 dětí na farní příměstský tábor. Za pomoci skvělých animátorů jsme společně každý den objevili nový kontinent. V pondělí nás čekala domácí Evropa. Počasí bylo jak v Anglii, a tak jsme museli povětšinou volit mokrou variantu, ale lov na jelena evropského se našťastí odehrál venku. O počasí jsme se i díky Petru Badoškovi něco dozvěděli. Úterý provázely také monzunové deště z Asie.

Odpoledne se vyjasnilo, takže stopování pandího mláděte a hra s pandou už byla v suchu. Děti si odpoledne mohly vyrobit i vlastní sushi. Středa začala výpravou do Mašovic, teda vlastně do Ameriky. Tam děti krotily americké koně a rýžovaly zlato v lomu. V americkém dni nemohl chybět hamburger. Čtvrtek začal ve farní kapli africkou modlitbou s tancem. Objevitelé čekali projížďka po Nilu alias Dyji. Ke svačině si mohly dočutit africkou kaši. V odpoledních hodinách se farní zahrada proměnila

na misionářskou oblast. Misionáři roznášeli dobrou zprávu o Kristu africkým kmenům. Práci misionářů komplikovala divoká africká zvířata. Poslední den připadnul na nejmladší kontinent Austrálii. V Austrálii objevitelé vyzkoušeli jakožto kolonizátoři několik bojových umění včetně bojového tance haka. Odpoledne se přidali nefalšovaní Australané, které můžete dokonce potkat i v našich kostelích. Velké díky organizátorům tábora. Těšíme se na příští ročník.

Eliška Juráková

Antykor 6.o aneb nebojím se vody ani výšek

Jako každý rok i letos jsme se my, Souhlásky, vydaly se svými tatínky do divočiny. Tentokrát na Vysočinu k řece Svratce k blízkosti přehrady Vír. Bylo nás opravdu hodně! 8 dospělých a 22 dětí! Nejmladší Matěj měl 3 roky, nejstarší Matěj měl 17.

Utábořili jsme se na louce u řeky, rozdělali oheň, postavili stany a pojedli večeri. V noci skoro pořád přšelo, ale přes den svítilo sluníčko a bylo moc hezké počasí. V řece tekla velmi studená voda, ale i přesto se našli odvážlivci, kteří se koupali, třeba můj táta. V minulých letech jsme hodně chodili, ale letos jsme vyrazili na ferraty. Některé byly opravdu těžké, ale zvládli jsme je. Lezení po skalách mě moc bavilo.

Na záchod se chodilo hodně daleko od tábořiště. Na večeri byly špekáčky, nechyběl ani každoroční Frantův guláš, který večer chutná a ráno pomáhá. Bylo to dobré, ale mně hodně chyběly těstoviny. Taky mě mrzelo, že jsme letos nevyšovali antykorovou vlajku.

Tátové připravili také dvě stezky odvahy. Jedna byla za čarodějnicemi a ta druhá za pokladem. Poklad jsme nezískali jen tak! Museli jsme projít se strašidly velký kus

cesty, strašidla pořád strašila a to nebylo vůbec příjemné. Poklad jsme nakonec získali - vykopali jsme krabici s lízátky. Byl to velký zážitek.

V neděli jsme se po čtyřdenním pobytu v přírodě vydali zpět domů, ale moc se nám nechtělo, protože další den už nás čekala škola.

Na Antykoru se mi vždycky líbí, že jsme jenom v přírodě a musíme si všechno obstarat sami. S tatínky je legrace, trávíme všichni čas spolu s kamarády a zažíváme plno dobrodružství.

Těším se na další rok.

Dorotka Bláhová

MISIJNÍ JARMARK

Misijní jarmark se bude konat 30. listopadu 2025 tradičně ve všech třech znojenských farnostech. Kdo by chtěl darovat nějaké výrobky nebo dobroty, budeme čekat 28.11.2025 ve zpovědní kapli u Sv. Kříže od 18 h.

Misijní tým

Pěší pouť do Říma v jubilejním roce 2025

Ve svatém roce jsem chtěla navštívit Řím. Zúčastnila jsem se sice národní poutě do Říma v březnu autobusem, ale zůstal mi stále pocit udělat něco víc. Mít větší duchovní i fyzický prožitek, který ze vzpomínek jen tak nevymizí. Naskytl se příležitost jít na pěší pouť do Říma, kterou organizovali naši velcí poutníci, děkanové Jindřich Bartoš a Jan Peňáz.

Všichni poutníci jsme se sešli 21. června ve městě Rieti, 105 kilometrů před Římem. Poutníci byli z celé republiky – Litomyšle, Ostravy, Kyjova, Brna, dokonce jeden poutník i z Bratislavy. Přijeli auty, vlaky, autobusem, přiletěli letadlem. Ze Znojma a okolí nás šlo 18. Poutníci byli vskutku všech věkových skupin, od 12 roků do 85. Nejstarší poutník ze Znojma byl pan Antonín Brychta, který v 72 letech na celé trase nevynechal ani krůček, svěže doputoval do Říma a s křížem, s kterým vedl naši skupinu poutníků ke Svatému Petru, jako první vstoupil do Svaté brány. Nejmladšími poutníky byly děti Venutovy.

V městečku Rieti jsme se ubytovali v hale kostela Santa Maria Madre della Chiesa. Poutě jsme zahájili mší svatou na Via Foresta, na zahradě italského ubytovatele druhé skupiny poutníků. Lepší místočko být nemohlo. Oltářem za kněžími nám bylo panorama Monti Sabini, Sabinských hor, jejíž četné prameny zásobují Řím vodou.

Kněžími, kteří s námi šli pěšky, byli Jan Peňáz, Jindřich Bartoš, Jan Klíma a Jan Richter (otec Nik).

V neděli brzy ráno nám na cestu požehnal místní český kněz otec Zdeněk. V poledne jsme měli mši svatou, oběd a siestu ve starobylém klášteře Santa Maria delle

Grazie u vesnice Torricella in Sabina. Odpoledne jsme doputovali k městečku Poggio Moiano. Ubytování jsme někteří byli v poutnické ubytovně, někteří venku na zahradě, zbylí v kostelíčku San Martino pod starými freskami sv. Martina. Počasí nám přálo, bylo kolem 25 stupňů, mráčky se honily, chvíli drobně poprchalo. Cesta sice vedla často lesem, ale měnila se stále z kopce a do kopce. Přesto jsme ušli 35 kilometrů.

V pondělí jsme zase vyšli brzo ráno, ještě za chládku. To už se začalo rychle oteplovat. K obědu jsme doputovali na hřbitov v Montelibretti. Byl tam stín a voda. Doprovodné vozidlo dovezlo jídlo a melouny. Teplota vystoupala na 38 stupňů. Zde jsme se přesvědčili, jak je voda důležitá. Před odpolední cestou nám otec Peňáz přečetl pozdrav

a požehnání od arcibiskupa Josefa Nuzíka. Sice načerpaní jeho podporou, přesto velmi vyčerpaní jsme došli do Monterotondo. Cesta se začala sice vyrovnávat, ale ubývalo také stromů, a tedy i stínu. Mši svatou a střechu nad hlavou jsme měli v kostele Chiesa di Gesu Operaio (Ježíš dělník). Kostel byl nově postaven, měl i velké zázemí pro věřící i pro poutníky. Spali jsme ve velké hale na zemi, ale byly tu i sprchy.

Počasí bylo velmi horké, nikde ani mráček ani stín, slunce pražilo celý den. Ušli jsme 30 kilometrů.

V úterý ráno nás čekala cesta na okraj Říma. Vyšli jsme brzy ráno. Zase bez snídaně. Tu jsme si opět dali až asi po 10 kilometrech někde v zahradách na soukromém pozemku. Utekli jsme dřív, než nás stačili vyhnat. Tato atmosféra nás provázela i v následujícím úseku. Prostě jsme se blížili k velkému městu. Museli jsme neplánovaně obcházet soukromé pozemky. Oběd se nám vzdaloval, voda docházela, slunce pražilo, stromy nebyly. Dva kilometry před cílem nás na poslední chvíli našlo doprovodné vozidlo s pitnou vodou. Voda zasyčela a byli jsme opět na suchu. Tento úsek byl asi nejdramatičtější. Došli jsme na oběd do Sette Bagni ke kostelu Sant Antonio da Padova. Odpočinuli jsme si v kostele. Bylo tam nechládněji, přesto horko, ale byli jsme schovaní před sluncem. Snad odpočítí jsme ve tři hodiny vyrazili k cíli dnešní cesty, do Říma, Via della Giustiniana 227, kostel Parrocchia Sant' Alfonso Maria de' Liguori. Zde jsme měli mši svatou. V kostele byla kopie turínského plátna. Po mši svaté nás místní farníci pohostili jak jinak než pizzou velikých rozměrů – 1 m x 30 cm, porcovali

je nůžkami. Originální zde byla i sprcha. Zahradní hadice vedle rušné silnice. Tento den jsme ušli 28 kilometrů.

Ve středu ráno jsme vycházeli už ve 4 hodiny, což místní kněz komentoval slovy: My jdeme teprve spát a poutníci už vyráží na cestu. Čekalo nás posledních 15 kilometrů k bazilice svatého Petra. Ranní úsek se šel sice dobře za chládku, ale podél frekventovaných silnic. Na Svatopetrském náměstí v 9.30 hodin začínala společná audience a to už jsme museli být po bezpečnostních prohlídkách. Všechno se zdařilo a úspěšně jsme zaujali místo na generální audienci. Svatý otec nevynechal místočko, kam by nezaletlo jeho požehnaní. Zvlášť žehnal malým dětem, které mu byly doneseny až k vozu. Jeho úsměv jako by mě pochlabil za strastiplnou cestu.

Dolehly na nás kilometry, horko a blažený pocit, že jsme to zvládli. No, zdatně jsme bojovali s únavou a spánkem. Po audienci jsme se metrem vydali do našeho posledního útočiště – Nepomucena (papežská kolej pro české a moravské bohoslovce). Odpoledne jsme měli sice volný program, ale všichni jsme odpočívali v klidných prostorách budovy a zahrady. Večer jsme v kapli v Nepomucenu měli mši svatou a odebrali se k zaslouženému spánku. My, poutníci, jsme leželi na zemi v knihovně nebo v zahradách Nepomucena.

Ani ve čtvrtek nám nebylo dopřáno vyspat se do sytosti, protože jsme měli „časovku“ na procesí s křížem do Svatopetrské baziliky. Na náměstí před ulicí Piazza Pia vedoucí k Vatikánu jsme se shromáždili za velkým křížem. Procházeli jsme ulicí Via della Conciliazione (Cesta smíření), společně jsme se modlili a zpívali mariánské písně. Za zpěvu jsme došli až ke Svaté bráně. Tam jsme jednotlivě poklekli a vstoupili, každý se svými myšlenkami, pocity a modlitbami. Procesí bylo krásným zakončením celé pouti.

Prohlédli jsme si baziliku, vyslechli komentáře k jednotlivým místům uvnitř, zapívali jsme u oltáře sv. Václava. Pak jsme vystoupali na kupoli baziliky a pokochali se výhledem na vatikánské zahrady, Svatopetrské náměstí i na různé části Říma. Následovalo volné odpoledne. Večer jsme se sešli v Nepomucenu a ukončili den mší svatou.

Poslední den jsme se ráno vydali opět do Vatikánu, tentokrát na kněžskou mši svatou, při které Svatý otec vysvětil 31 nových kněží. Celou poutě jsme zakončili společným obědem v Nepomucenu. Pak jsme se rozloučili a vydali se na zpáteční cestu.

Byl to velmi náročný týden a Bohu díky za to, že se nikomu nic nestalo. Všichni jsme došli zdraví do cíle. V teple domova teď v mysli procházím celou cestu znovu, vzpomínám na všechny modlitby, společné i soukromé, na zážitky i obtíže při cestě. I na všechny spolupoutníky.

Velké díky patří organizátorům, děkanům Jindřichu Bartošovi a Janu Peňázovi, Josefu Vránovi, který nás s mapou v ruce vedl celých 108 kilometrů a neměl to vždy jednoduché, a otci Janu Klímovi za duchovní podporu při našem klopýtání po cestě. Díky řidičům doprovodného vozidla Ladislavu Holíkovi a Milanu Lukešovi za zajišťování potravin a vody. Zvláštní poděkování patří otci Nikovi, který vždy putoval jako poslední s poutnickou holí v ruce a staral se, aby se žádná ovečka neztratila.

Basilica Santuario della Madonna di Canneto

Dvě auta poutníků se vracela domů oklikou přes poutní místo asi 150 kilometrů jihovýchodně od Říma ležící v Národním parku Abruzzo-Lazio-Molise. Posledních 10 km k poutnímu místu jsme stoupali po úzké silnici do pohoří Camosciara pod horu Monte La Meta, pod níž pramení řeka Meta. Cesta se jmenuje Via Canneto (canneto = rákosí). Zde, ve výšce 1030 m nad mořem, ve fantastické scénérii závrtných vrcholů a lesů, stojí Basilica Santuario della Madonna di Canneto. Santuario znamená modlitebna Madony v rákosí. Je to významné italské poutní místo. Nejstarší záznam o kostele v Cannetu pochází z roku 1288.

Podle pověsti se pastýřce jménem Silvana zjevila zářící Paní, která ji žádala o stavbu kostela na tomto místě. Položila

ruku na úpatí skály a vytryskl z ní pramen křišťálově čisté vody. Silvana, ohromená zázrakem, spěchala do vesnice, aby vše sdělila knězi v Settefrati. Vesničané se pospíchali podívat na zázračný pramen a v jeskyni u pramene našli sochu Panny Marie. Vzácnou sochu chtěli snést do údolí, ale Panna Maria dala znamení, že socha má zůstat v horách. Postavili jí tedy krásný kostel.

Když jsme přijeli na místo, šli jsme si prohlédnout poutní kostel, který měl starý původní portál. Ale když jsme vkročili do kostela, byli jsme překvapeni krásnými moderními prostory a vybavením. Za obětním stolem byla místo oltáře prosklená stěna. Oltářním obrazem byla příroda – stromy, skály. Jen uprostřed visel velký kříž s Kristem. Na pravé straně od obětního stolu stála socha madony s děťátkem.

Obětní stůl byl připraven ke mši svaté a všechny prostory kostela byly otevřené. Sešli jsme do podzemního patra a tam byly další prostory se sochou svaté Anny, jak učí dítě – Marii Písmo svaté. Šli jsme dál, prošli jsme jídelnou okolo kuchyně, pak vedly schody nahoru do ubytovny. Vše bylo otevřené. Byli jsme překvapeni. Za chvíli přijelo auto a z něho vystoupil místní kněz. Zřejmě nás viděl někde na kamerách. Vypravoval nám o zdejších poutních místě. Kostel byl nově vystaven, zvětšen, ale přední stěna budovy zůstala zachovaná tak, jak byla původně postavená. Vedle kostela byla rozšířena ubytovna pro poutníky. Obě budovy

jsou spojeny podzemními prostory. V kostele se slaví několik mší svatých za den, kterých se za měsíc zúčastní na 45 tisíc věřících. V okolí kostela je krásná příroda, lesy, skály a nedaleko je i jezírko s rákosím. Poutní místo hlídá hora Monte la Meta, vysoká 2242 metrů, ze které jsou vidět obě moře, která omývají břehy Itálie, Jaderské i Tyrhénské.

Před sochou poutní Madonny di Canneto jsme na rozloučenou zazpívali několik mariánských písní a vydali se na zpáteční cestu dlouhou asi 1350 kilometrů.

A proč jsme navštívili právě toto poutní místo? V kostele v Bítově je obraz Madonny di Canneto, který je nejspíš namalován podle sochy Madonny di Canneto ve Vídni a do Vídně ji nejspíš donesl nebo nechal zhotovit kopii ctitel madony v Santuario della Madonna di Canneto. Původně stál Ježíšek na klíně madoně, která v rukou držela dvě kytice růží. Od doby barokních úprav drží socha v jedné ruce Ježíška a v druhé růži. Sousoší je ozdobeno bílým pláštěm vyšívaným zlatem a zlatými korunkami. Madona je tmavá z jilmového dřeva, Ježíšek je také tmavý z ořechového dřeva. Socha je jeden metr vysoká. V Písni písní čteme: Jsem tmavá, ale krásná. Takto je znázorněna Madona z Canneta: tmavá tvář a pronikavé oči.

Teď už jen děkuji našemu Pánu za krásné prožitý týden.

Zdeňka Strachotová

Tomáš Petráček v Centru Louka

25. září se v Louce uskutečnila přednáška katolického teologa, kněze a historika Tomáše Petráčka. Více než dvouhodinová akce s názvem „Naděje v dějinách – Křesťanství ve světě kulturních válek“ přinesla celou řadu zajímavých myšlenek. Bereme Bibli doslova, nebo vážně? Patří pluralita k církvi? Jak využijeme příležitost vrátit se od církve jako instituce zpět k církvi jako společenství? Náročné téma o proměnách církve v dějinách času a jejich nevyhnutelnosti dokázal Tomáš Petráček odlehčit ob-

časným vtipem (uvědomili jste si například, že křesťané mají jako jediné náboženství povoleno jíst úplně všechno?! A vůbec si toho nevážíme!), v závěru přednášky byl i čas na dotazy, který posluchači hojně využili. A kdyby se nesetmělo a nepřiblížil se čas zavíracíky, zřejmě by se živě diskutovalo dodnes. Osobně pokládám každou přednášku, kde na konci je víc otázek než na začátku, jako velmi podnětnou a přínosnou. U této to nebylo jinak. Odcházela jsem tedy s myšlenkou na to, zda svoji jedinečnou his-

torickou šanci žít nyní mnohem víc evangelijní život, žít mnohem víc v souladu s podstatou, využijeme a nebudeme se bát dynamiky, kterou s sebou tato výzva pro církve přináší.

Velké poděkování za organizaci patří farnosti Louka a České křesťanské akademii. Těšíme se na setkání s dalšími inspiračními osobnostmi!

Petra Bláhová

Přednáškový cyklus o výzvách dospívání pokračuje

Ve středu 22. října 2025 v 16.30 hod. se v Centru Louka uskuteční již třetí přednáška z cyklu o výzvách dospívání. Projekt „K sobě navzájem“, který byl finančně podpořen Jihomoravským krajem, se tím dostává do své druhé poloviny. Tentokrát se účastníci setkají s psychologem, psychoterapeutem a vysokoškolským pedagogem PhDr. Janem Svobodou, který má bohaté profesní zkušenosti z oblasti rodinných vztahů i sociálně patologických jevů u dětí a mládeže. Zvání jsou ro-

diče, prarodiče, pedagogové a vůbec všichni, komu leží na srdci současná mladá generace a kdo chce lépe porozumět tomu, co dospívající prožívají, co je trápí a s čím bojují.

O pět týdnů později, ve středu 26. listopadu 2026 v 16.30 hod. se (opět v Centru Louka) celý cyklus uzavře, a to s psychologem, psychoterapeutkou a lektorkou Mgr. Terezií Pilátovou Oseckou, Ph.D. Přijďte, budete vítáni!

Pavla Vyhnálková

VÝROČÍ

13. listopadu uplyne 15 let od smrti tajného biskupa a mikulovského probošta **STANISLAVA KRÁTKÉHO** (1922-2015), který v letech 1978-1999 působil v Hrádku u Znojma. RIP

3. prosince uběhne 105 let od narození **P. KRYŠTOFA VÁCLAV NEČASE OP** (1920-2007), který působil jako kaplan a farář ve farnosti sv. Kříže. RIP

11. prosince oslaví 50. narozeniny správce farností Přímětice, Lukov, Břečkov a Cítonice **R.D. MAREK COUFAL**.

Věznice v Dešné

Druhou srpnovou sobotu jsme dvě starší děti odvezli na farní tábor v jihočeské Dešné. Sjelo se tady skoro třicet dětí. Nejmladšímu účastníkovi bylo čerstvých sedm let. Sešli se tu táborníci napříč farnostmi od Sv. Kříže, Sv. Mikuláše, z Louky, Přímětic, Mramotic, Hnanic ad. Při příjezdu na faru v Dešné nás čekalo velkolepé uvítání. Vedoucí tábora byli elegantně oblečení a všechny příchozí vítali. Všechno vypadalo velice slibně, vedoucí se mile usmívali a nápis na faře VÍTEJTE V CASINU sliboval spoustu zábavy a her. Vedoucí hned odvedli děti na mši svatou do kostela vedle fary. Pusa na rozloučenou a tábor mohl začít.

Po týdnu jsem si pro děti jela. Děti mě přivítaly v oranžovém tričku, na kterém měli číslo. Stejně tričko jen s jinými čísly měl na sobě i ostatní. Po cestě jsem si poslechla mnoho zážitků. Po odjezdu posledního z rodičů se první den tábora kasino změnilo ve věznici. Vedoucí děti zavírali do sklepa, kde je mučili. Oranžová trička, která měly na sobě, byla vězeňský mundur. Každý vězeň měl své číslo pro snazší sčítání. Děti byly nuceny plnit různé úkoly, za které jim bylo odměnou věznění. Naštěstí díky Tadeášovi strava nebyla žádnou vězeňskou šlichtou. Šel mi mráz po zádech, když to vyprávěly. A co na to děti?

Miriam Juráková: "Mami, to byl nejlepší tábor z celých prázdnin!" Emma a Josef Navrkalovi: "Už teď se těšíme na další tábor." Jakub Navrkal: "Podle mě se tábor povedl a všem se moc líbil." Za vrchol prázdninové sezóny považují tento tábor i sourozenci Zvěřinovi.

Nakonec jsem dospěla k názoru, že i ve vězení může být člověk šťastný, když má kolem sebe dobrou partu! To bylo krédo celého tábora. Velké díky vedoucím!

Eliška Juráková

Svatováclavský koncert

26. září 2025 se v chrámu sv. Mikuláše při příležitosti blížícího se svátku sv. Václava konal koncert Znojemského komorního orchestru a jeho hostů. Tím nejzářivějším hostem byl Jiří Kudrna, rodák z Běhařovic, odchovanec ZKO a v současnosti skvělý dirigent, který působí v Hradci Králové. Pro tento večer se ujal role hlavního dirigenta a pod jeho taktovkou hudebníci podali úžasné výkony. Celý koncert zahájil Svato- václavský chorál, starobylá píseň z 12. století, který zazpívala za doprovodu varhan Gabriela Lazárková. Pak již před zaplněné lavice předstoupil ZKO se svým uměleckým

vedoucím Markem Filipem, jenž na večer připravil velmi pestrý a neotřelý program. Zazněl Suita sv. Pavla od G. Holsta, ve skladbě Ave Maria od W. Goméze vynikl sólový klarinet Šárky Žilencové, úžasně rytmická Suita Capriola Petera Warlocka zaujala zajímavými harmoniemi a rytmy. Sólová příčná flétna E. Veškrnové zazářila ve skladbě Panis Angelicus. Ke konci koncertu vystoupilo hudební uskupení MiniMax – propojení skupiny Minima a Maxima. V jejich podání zazněly skladby Sanctus od současného skladatele O. Gjeila a Sing gently od amerického skladatele E. Whitacera.

Vrcholem celého večera pak byla Misa festiva, tedy slavnostní mše od J. Leawitta v provedení orchestru a skupiny MiniMax. V orchestru nechyběla zvonkohra, bicí a pestrá škála dechových nástrojů. Zvukově velmi pestré a radostné vyznění celé skladby zakončilo koncert, jehož cílem bylo připomenout si osobnost sv. Václava. Tento český patron a evropský svátec, ochránce českých zemí, obhájce míru a bojovník za spravedlnost nám zanechává poselství, které je v dnešní době více než aktuální.

Za celý tým Petra Bláhová

Stalo se před 100 roky

Rok 1925 očima farních kronik a dobového tisku (1. část)

Tentokrát se zaměříme na události zaznamenané ve farních kronikách farností sv. Kříže a Louka. Mimořádnou událostí, která byla před jedním stoletím zaznamenána, bylo uspořádání německého katolického dne ve Znojmě.

Kronika dominikánského kláštera a farnosti sv. Kříže

(farář: P. Felix Svoboda OP, převor: P. Hilar Haitl OP)

Personální obsazení našeho konventu a farnosti k 1. lednu 1925:

A R P. Hilar Heitl, převor kláštera, ředitel III. řádu, magistr bratří, zpovědník

A R P. Felix Svoboda, farář u sv. Kříže, syndik konventu, zpovědník

R P. Řehoř M. Kaplan, katecheta na I. základní německé chlapecké škole, kaplan farnosti, hlavní sakristián, knihovník

R P. Dominik Matz, katecheta na základní německé chlapecké škole, zpovědník sester znojemské nemocnice a sester hedviček v Sedlešovicích, Tasovicích, Hodonicích a Mikulově

R P. Raymundus Klabeček, vojenský kurát a kaplan farnosti

13. dubna byl při zdejších konventním a farním kostel **zřízen III. řád sv. Dominika pro české katolíky**. Vícero bratří a sester se hned zapsalo a modlí modlitbu breviáře v češtině každou neděli ve 2 hodiny v kapli svatého Dominika. Také němečtí členové III. řádu čtou své officium každou neděli ve 4 hodiny ve své mateřštině v kapli svatého Dominika.

Pan převor letos vyhlásil **sbírku na pořízení nových zvonů** pro místní farní kostel. Ta však postupuje velmi pomalu, protože obětavost současných věřících není tak velká jako v minulých stoletích; lidé jsou totiž přetíženi daněmi a poplatky, které jim novy stát stále více ukládá. V tomto ohledu jsme

za svou národní nezávislost draze zaplatili. Kdy budou nové zvony pořízeny, záleží jen na finančních prostředcích, které se podaří shromáždit: klášter v důsledku strašné pozemkové reformy utrpěl obrovské ztráty na penězích a majetku. Na obnovu kostela zvenčí také nelze ani vzdáleně pomýšlet. Tady může pomoci pouze Bůh a jeho všemohoucnost.

Červen 1925. S velkými finančními oběťmi byla na základě rozhodnutí konventní rady zahájena **obnova střeš kostela sv. Kříže a dominikánského kláštera**. Tyto práce byly velmi naléhavé, protože od roku 1912 se kromě drobných oprav nic nedělalo. Práce prováděl místní pokrývač Hans, jehož otec u nás už léta pracoval; během těchto prací byly sneseny střešní vikýře z nejvyšší střechy konventu, které byly z velmi těžkého pískovce a velmi zatěžovaly krov, a byly obnoveny komíny. Bohužel 24. června ve tři čtvrtě na tři odpoledne **došlo k hroznému neštěstí**. Střecha byla kvůli dešti velmi kluzká a v důsledku toho spadl ze

sřechy kláštera na Dolní Českou pokrýváčův bratr Rudolf Hans, svobodný pokrývačský pomocník, který nebyl uvázan, a zůstal ležet v bezvědomí a krvácel. Přivolání lidí odnesli těžce zraněného do kláštera a po posledním pomazání ho policisté odnesli do nemocnice. Nabytí vědomí, ale už mu nebylo pomoci: měl rozdrčený hrudník, zložené ruce a nohy, a tak 24. června v 5 hodin večer v nemocnici zemřel. Dne 27. června jsme ho z nemocnice slavnostně pohřbili. Komise, která přišla do kláštera hned po neštěstí a všechno prohlédla, musela uznat, že vinu nese pouze sám nešťastník.

28. a 29. června: Německý katolický den ve Znojmě

Místní spolek německých katolíků svolal ve shodě s nejdůstojnějším brněnským biskupem na tyto dva dny katolický den do Znojma. Účastnilo se ho německé katolické obyvatelstvo z blízka i daleka; počet účastníků byl odhadován na 12 až 13 tisíc. Na tento den dorazil také bývalý kancléř Rakouské republiky Dr. Ignaz Seipel, stejně jako nejdůstojnější brněnský biskup Dr. Norbert Klein. Oba vzácní hosté byli u nás ubytováni a stravovali se zde, stejně jako další řečníci: probošt Heider z Opavy, profesor Kraus z Brna, poslanec Robert Schälzky a P. Wilhelm Schlössinger O.P. z Olomouce.

V sobotu 28. června se v 19 hodin konalo slavnostní požehnání v kostele sv. Mikuláše a poté ve 20 hodin zahájení katolického dne, přičemž řečníci skončili až kolem půlnoci.

V neděli 29. června měl v našem kostele důstojný profesor Kraus z Brna kázání ke katolickému dni, a to v 8 hodin ráno, načež v 8:45 celebrou Jeho Excellence Dr. Ignaz Seipel mši, při které místní německý pěvecký spolek zazpíval německou Schubertovu mši. Účast věřících byla ohromující; aby se předešlo neštěstím, zajišťovali místní hasiči dozor jak v kostele, tak u všech vchodů do kostela a kláštera. Jeho biskupská Milost sloužila mši svatou rovněž v 8:45 v kostele sv. Mikuláše a kázání přednesl profesor Deimel ze Slavonic.

Odpoledne ve 13 hodin se uskutečnil průvod od budovy okresního soudu Kalcherovou ulicí přes Dolní náměstí – nyní Masarykovo – a dále Zámečnickou a Jungnicklovou ulicí k „Německému domu“, kde nejdůstojnější pan biskup, Jeho Excellence Dr. Seipel a kněží čekali na průvod na rampě. Poté se v Německém domě i na cvičišti v Kernekerově ulici konaly shromáždění a projevy.

Téhož dne místní spolek „Sokol“ pořádal otevření sokolovny, ale účast na tomto cvičebním dni nebyla zdaleka tak velká, což způsobilo velké zklamání mezi zdejšími Čechy.

5. července byly vyvěšeny bílo-červené plakáty ozdobené husitským kalichem, které zvaly na **československou bohoslužbu**

na Horním náměstí, nyní nazývaném Náměstí svobody. Tuto bohoslužbu měl vést „generální vikář“ československé církve pro Moravu Haňávka z Brna. Tento muž je odpadlým knězem brněnské diecéze, dříve působil jako dómský vikář v Brně. Po převratu odložil víru a stal se československým knězem.

Ačkoli byla reklama na bohoslužbu české církve rozsáhlá, účast byla velmi malá. Podle zpráv svědků se dostavilo nejvýše 200 osob, většina z nich pouze z dálky přihlížela, přitom kouřila cigarety a povídala si. Velké rozhořčení vyvolalo, když „generální vikář“ provedl i čtyři křty, a to nikoliv u „oltáře“, ale v průjezdu jednoho domu na Horním náměstí. Lidé si na tuto událost jistě udělali svůj názor, a to zcela jistě nikoli ve prospěch tohoto „generálního vikáře“.

Německé konferenční promluvy ve farním kostele sv. Kříže ve Znojmě.

Od 19. do 25. prosince letošního roku měl nejd. P. Angelicus Töfler, narozený v Retzu, kněz dominikánského řádu a profesor teologie z Grazu, německé konferenční promluvy pro vzdělané katolíky. Každý den proběhla v 18 hodin přednáška z katechety, po které následovalo požehnání. Konference byly ukončeny 25. prosince Te Deum a svátečním požehnáním. Během konferencí byly pojednávány pouze nejdůležitější náboženské otázky současnosti, a sice kulturní boj, který v Československé republice už ve skrytosti vypukl, stejně tak odpadlické hnutí. Účast německých katolíků byla dobrá, přesto ne tak velká, jak se očekávalo. Znojemští Němci byli a zůstávají stejní: nejdříve chtějí mít něco nového a když se jim vyhoví, tak si toho neváží.

Kronika farnosti Louka

(farář: R.D. František Tretera)

Školní peníze ve školním roce 1923/24.

Ze zápisů v kronice vyplývá, že ve školním roce 1923/24 se vyučovalo ve farnosti náboženství v šesti obecných školách (Louka, Oblekovice, Bohumilice, Suchohrdly, Dobšice a Starý Šaldorf) celkem ve 20 třídách (15 německých a 5 českých). Během celého roku farář s jedním kaplanem odučili 1507 hodin. Za výuku a cestovní náklady obdrželi 12486 korun. V průměru tedy museli při ostatních kněžských povinnostech odučit 40 hodin za týden!

Počet žáků ve školách farnosti

Kronika přináší porovnání žáků na obecných školách farnosti ve školním roce 1909/10 (948 dětí) a školním roce 1924/25 (552 dětí). V uvedeném období došlo tedy k poklesu počtu žáků o 42 %! Farář Tretera dále poznamenává, že mezi 131 dětmi na českých školách jsou dvě bez vyznání, dvě z československé církve, jedno z československé církve a tři katolického vyznání, které jsou z náboženství odhlášené. Stav označuje za malý Babylon. (Co by asi říkal dnešní době-).

Sčítání lidu 1921

Ve farní kronice jsou porovnány výsledky sčítání obyvatelstva v letech 1910 a 1921. Z uvedených záznamů vyplývá, že v 8 obcích farnosti žilo v roce 1921 celkem 5062 obyvatel (Bohumilice: 295, Dobšice: 927, Neschleby: 356, Oblekovice: 587, Starý Šaldorf: 890, Nový Šaldorf: 665). Z toho se k české, resp. československé národnosti hlásilo 708 osob (14 %) a k německé 4158 osob (82,1 %). Příslušnost k římsko-katolické církvi uvedlo 5023 osob (99,2 %), k judaismu pak 28 osob. Oproti předchozímu sčítání v roce 1910 zaznamenaly všechny obce s výjimkou Suchohrdel pokles obyvatelstva. Souhrnně ve všech obcích ubylo 419 osob (7,6 %).

Velikonoce 1925

O Velikonocích byl pisatelem těchto řádek uveřejněn následující článek: **„Hrobka a kaple sv. Šebestiána o Velikonocích“**

Od Zeleného čtvrtku až do Velikonočního pondělí byla znovu důstojná klášterní hrobka proměněna ve Svatý hrob, vyzdobena a přístupná všem. Stejně jako každý rok se již nyní ukazuje velký zájem o tento románský kostel, který je jistě široko daleko turistickou zajímavostí. Jen málo návštěvníků klášterní krypty však zná také neméně pozoruhodnou gotickou kapli sv. Šebestiána, která se nachází nad pravou sakristií. Tato kaple pochází z roku 1445 a byla nejvýznamnějším představeným kláštera a jeho „druhým zakladatelem“ Šebestiánem Freytagem z Čepirohu zasvěcena jeho svatému patronovi roku 1580.

Příslušné zasvěcení, objevené místním farářem Františkem Treterou, tvoří čtyři latinské verše, které v překladu zní: „Ó Šebestiáne, ty, jemuž nebeská rada udělila mimořádnou slávu, jehož znamená vítězství září i ve světle věčnosti, tobě, svému ochránci, zasvětil tuto svatyni Šebestián Freytag, ctihodný představený kláštera, roku 1580.“

Kaple vyžaduje odbornou restauraci. V průběhu let byla znehodnocena a zohyděna neodborným zacházením – socha i nápis i gotické klenby byly horlivě natřeny vápnem a mnohá žebra byla zazděna. Až přijdou lepší časy, přikročí se také k restaurování této kaple.

Den matek (10. května 1925)

Poprvé byl slaven čestný den matek. Při ranní mši se konaly společně modlitby všech matek, aby dosáhly ideálu křesťanské matky před eucharistickým Bohem. Poté následovalo společné svaté přijímání, kterého se zúčastnilo asi 300 matek. Odpoledne zaznělo slavnostní kázání, které pronesl farář. Školní děti zpívaly z chóru píseň: „Ó, máš-li ještě maminku.“

Katolický den (Katholikentag) ve Znojmě – 28. a 29. června 1925

V loucké farnosti bylo pro tuto slavnost horlivě agitováno a prodalo se celkem 760

medailí, 621 obrázků a 200 slavnostních brožur. Dne 29. června se kolem 12. hodiny za silného deště shromáždilo přibližně 1200 účastníků s hudbou, farář vedl slavnostní průvod, který se v půl jedné vydal po Vídeňské ulici směrem ke krajskému soudu. Ve 13 hodin vyšel impozantní slavnostní průvod o 8000 účastnících, po němž následovalo slavnostní shromáždění v zahradě Německého domu a na letním cvičišti. Zde promluvili: Dr. Ignaz Seipel, rakouský spolkový kancléř, biskup Dr. Norbert Klein, poslanec Schälzky, odborný učitel Zajíček.

Sjezd byl působivý, ohrmující. Kéž přinese dobré plody! Večer bylo ve městském divadle uvedeno historické drama „Jan Šebestián Freytag z Čepiroh, opat z Louky“, jehož autorem je olomoucký probošt Max Mayer-Ahrdorff.

Primiční slavnost

V neděli 2. srpna slavil **P. Johann Kosnetter**, který byl dne 19. července ve Vídni vysvěcen na kněze, svou následnou primici v místním farním kostele. Je synem Johanna Kosnettera, narozeného 8. prosince 1869 v Novém Šaldorfu, a Johanny Kosnetterové, rozené Wankové, narozené 21. ledna 1873 ve Starém Šaldorfu. Primiciant byl přivítán před farou farářem a zástupci místních spolků a ve slavnostním průvodu uveden do kostela, kde kázal a celebroid.

Vrbkova oslava

Dne 2. srpna 1925 se pod vedením podjiského tělocvičného spolku Thaya konala slavnost na počest regionálního vlastivědného badatele ředitele Antona Vrbky, vrchního učitele v Louce, který nyní odchází ze školské služby. Narodil se roku 1860 v Uherském Hradišti, absolvoval reálné gymnázium a učitelský ústav. Působil ve Slupi,

Derflicích a od roku 1888 v Louce. Slavnost se konala na Kraví hoře, kde již byla osazena pamětní deska s nápisem: „Dem Heimatforscher Dir. Vrbka die Heimat 1925.“

Mezi mnoha řečníky, kteří vyzdvihovali zásluhy vlastivědného badatele, promluvil také farář následujícími slovy: „Vážený pane řediteli! Mezi Božím domem a farou v Louce stojí školní budova, jejíž představitel projevoval vždy velký zájem o kostel a osvědčené přátelství vůči faře. Připomenu zvony a kryptu – to mluví samo za sebe. Prosím Vás, vážený pane řediteli, zůstaňte nám i nadále přítelem! Svou nejhlubší vděčnost vyjadřuji slovy: „Pán Bůh zaplat!“

O několik dní později věnoval ředitel Vrbka faráři 500 korun na restaurování kaple sv. Šebestiána.

Neděle mládeže

Dne 27. září 1925 byla u nás poprvé slavena neděle mládeže. Ráno zazněla slavnostní promluva, následovala mše svatá a generální svatě přijímání – přistoupilo 250 školních dětí, 300 chlapců a děvčat a 50 dalších věřících. Odpoledne se konala opět velmi dobře navštívená pobožnost s promluvou. Ježíši, dej, ať je mládež opět poctivá!

Vyvěšení státních vlajek ve státní svátek

Na základě nařízení politické okresní správy ve Znojmě byla dne 28. října 1925 poprvé ozdobena kostelní budova a fara státními vlajkami. Kostelní konkurenční výbor uhradil vlajky o délce 8 m a 4 m v celkové částce 166 korun.

Klášteří cvičiště a kasárna

Na podzim roku 1922 byla podél farní zahrady skácena nádherná lipová a akátová alej. Nyní je mezi farní zahradou a cvičiš-

těm postavena zahradní zeď a přímo u ní byla – navzdory protestům – zřízena hnojiště. Na samotném cvičišti bylo vybudováno šest velkých stájí pro 300 koní a vozovna pro děla. Náklady na výstavbu činily 5 milionů korun. Do kasáren byly přemístěny: těžký dělostřelecký pluk č. 106, dělostřelecký pluk č. 125 a prapor pěšího pluku č. 24.

Na podzim roku 1925 byly celé kasárny a všechny k nim náležející objekty důkladně renovovány. Náklady na renovaci činily 2,5 milionu korun. Při tom zmizely i poslední nápisy: na východní straně „K.K. Militärgenieakademie“ (byla ostatně už špatně čitelná), na jižní straně „Jahr 1851“ a rovněž rakouský dvojhavý orel.

Obce, které náležejí do farnosti, zamýšlely zároveň renovovat kostel. Rozpočet však činil 75 000 korun, což bylo neúnosné!

Kolonie Marešov

Na poli náležejícím k louckému mlýnu, které leží mezi jezuitskými loukami a kamenným mostem ve Starém Šaldorfu, se na podzim roku 1923 začaly stavět dělnické domky. Na jaře roku 1925 byla kolonie, která čítá 40 domů, obsazena prvními dvěma rodinami. Tak vznikly dvě ulice, pojmenované: Vrbkova ulice (severní) a Krapkova ulice (jižní).

Pořad bohoslužeb

Od nepaměti se nedělní a sváteční bohoslužby slouží v 6 a 9 hodin, což je v zimě spojeno s obtížemi. Po domluvě s kostelními hospodáři, s kostelním konkurenčním výborem a se všemi starosty podjiských obcí posunul farář bohoslužby v zimních měsících od 25. října 1925 na 6.30 a 9.30.

Sestavil Ondřej Lazárek

Když víra není jen v lavici, ale v životě

Milý čtenáři, ráda bych vám představila Ludvíka Miholu. Máte možnost ho potkat v kostele – buď v kostelní lavice nebo u oltáře jako ministranta. Možná ho znáte jako starostu Orla v orelské uniformě. Já ho znám jako dobrého kamaráda a člověka, kterého si velice vážím pro jeho obětavost, férovost a veselou povahu.

Ludvo, vyrostl jsi ve farnosti sv. Kříže v početné skupině ministrantů. Jak na to vzpomínáš?

Vzpomínám na to moc rád, a to nejen na samotné ministrování, ale i na partu, která se kolem oltáře vytvořila. Začalo to docela vtipně. Kluci Lazárkovi, hlavně Vašek, mě

pořád přemlouvali, ať začnu ministrovat. Já se vymlouval, měl jsem strach, a tak jednoho dne došlo k tomu, že mě k oltáři doslova dotáhli smyem (smích).

Vedoucím ministrantů byl tehdy Mirek Navrkal. Ministrování mě rychle chytlo. Ministranti z farnosti sv. Kříže a ministranti z farnosti sv. Mikuláše byli jak z Foglarovy knížky o rivalitě Bratrstva kočičky pracky a Rychlých šípů. Měl jsem nové kamarády a později vznikla známá trojice: Vašek Lazárek, já a Jakub Virgler. To byla smrtelná kombinace. Vzpomínám na spousty zážitků, i na ty duchovní, na kněze, kteří nás formovali: otec Antonín a jeho „tábory – Oáza“ nebo otec Savio, Kryštof, Ambrož, Irenej, Efrém... A samozřejmě nemohu zapomenout ani na naše sestry dominikánky, které měly s našimi vylomeninami nekonečnou trpělivost, možná i svatou otrlost.

Jaká je tvá první vzpomínka od oltáře?

Tak tu si pamatuju až moc dobře. Jako malý

kluk jsem měl pocit, že mše svatá trvá snad šest hodin. Pořád jsem se ptal rodičů: „Už bude konec?“ A v lavici jsem zlobil tak, že mě máma občas musela vyvést ven a dát mi „své duchovní vedení“. Ale pak přišla ta první mše, kdy jsem ministroval, ...byla úplně jiná. Zjistil jsem, že už nejsem jen divák, ale že se děje něco důležitého a já jsem toho součástí. Navíc všichni koukali na mě! © Od té doby jsem začal chodit skoro denně.

Z ministranta ses stal vedoucím ministrantů, kterým jsi doteď. Jak se v této roli cítíš?

Teď už se spíše cítím jako asistent vedoucího než vedoucí. Ondra Lazárek s otcem Martinem to mají pod palcem a já jen přiložím ruku k dílu. Ondra s Martinem to vedou dobře. Já to mám tak trochu na úkor rodiny, kterou nechávám v lavici. Děti i žena se mnou mají trpělivost.

Ale dříve bylo období, kdy jsem tu roli opravdu nesl. Kluci jako Entlerovi, Dvořákoví, Vlkovi, Petr Beneš, David... všichni jsme drželi pohromadě. Spojovalo nás vlastně víc než jen kostel, vlastně... florbal a mše. To bylo za éry otce Ireneje, taková salesiánská pastorační pod tou dominikánskou (smích). Pořádali jsme tábory, florbalové turnaje, díky panu Němcovi jsme měli své vlastní florbalové dresy, tenkrát to byl pro nás takový symbol identity. A co mi utkvělo nejvíc? Že jsme vzali do party i kluka z dětského domova. Vzpomínám, jak jsem se v dětském domově musel zaručit, že si ho bereme na ministrantský tábor.... Ten kluk mohl s námi ministrovat, jezdit na tábory... a to je přesně ono, když víra není jen v lavici, ale v životě.

Vzpomínám, že u Sv. Kříže otec Irenej, nechtěl pustit ženy ani do sakristie. O pár let později zde ministrují i holky. Co na tenhle posun říkáš ty?

No, to je dobrá otázka. Když jsem začínal, otec Irenej měl ke vstupu žen do sakristie asi tak vřelý vztah jako lev ke krotiteli. Ale člověk se mění a vím, že i otec Irenej prošel takovou „osobní konverzí“. Popravdě i já jsem taková konzerva. Ale spíše to vnímám tak, že je to cesta, kterou vedeme děti k Bohu, vytváříme nebo se podílíme na formování jejich vztahu s Bohem. Dnes bojujeme o všechno, o duše, o hodnoty, o čistotu, o rodiny, ani mír a svoboda není jistotou. Jestli jim služba u oltáře pomůže k tomu, že z nich budou dobří lidé, nebo z copaté holky jednou dobrá matka a z pihatého kluka bude spořádaný a zodpovědný otec, nebo si je Pán povolá do duchovního stavu, tak to splnilo svůj účel. Důležité je, že je to baví, že se zapojují...kluci i holky. Pán se dotýká jejich srdcí. Všichni jsme na cestě, každý svým tempem, někdo běží, někdo se loundá, jiný klopýtá, ale Pán jde s námi!

Tvé první pracovní kroky vedly na Charitu. Můžeš nám svou práci nějak přiblížit?

Nastupoval jsem jako koordinátor dobrovolníků. Později jsem měl na starosti sbírky – Tříkrálovou, Postní almužnu, Koláč pro hospic... A taky jsem jako pastorační asistent jezdil na rekolekce kněží, kde jsem se jim snažil přiblížit činnost Charity. Chtěl jsem, aby kněží na Znojmsku věděli, jaké služby Charita poskytuje. Oni sami se setkávají při svém povolání s potřebnými, a proto kněžím ukázat, kam tyto potřebné mají nasměrovat, bylo klíčové. Snažil jsem se vytvářet vztah a důvěru mezi Charitou, kněžím i farnostmi. Tato věc mě bavila, spojovat církev a charitní službu. Byla to rozmanitá práce, někdy trochu záprah, ale zároveň dar.

V rámci svého pracovního zařazení jsi jezdil pomáhat v krizových situacích. Bylo to pro tebe těžké?

Byl jsem členem krizového týmu a pomáhal jsem při povodních na Benecku, Liberecku,

v Troubkách i u nás ve Znojmě... Na jednu stranu to bylo fyzicky i psychicky náročné, ale na druhou stranu obohacující. Také jsme dělali cvičení s hasiči, záchrankou a policií, například jsme cvičili pomoc při hromadné dopravní nehodě. Bylo to někdy skoro jako z akčního filmu, ale s tím rozdílem, že tady šlo o reálné životy. Člověk se naučil spolupracovat a reagovat, naše úloha byla spíše psychosociální. Ale při povodních jsem si prostě vykasal rukávy, plivl do dlaní, chopil se lopaty a přidal ruku k dílu.

Po 11 letech ses rozhodl změnit zaměstnání. Z pomáhající profese jsi odešel do věznic. Jak jsi v práci spokojený?

Ve Věznicí Znojmo pracuji už přes šest let. Je to úplně jiný svět, je to psychicky taky náročné, ale i zajímavé. Pracuji tam jako pedagog, podílím se na vzdělávání odsouzených. Často jsou to lidé s náročnými životními příběhy, mnohdy s poruchami osobnosti. Co je milé, že se tam setkávám i s kolegy, které znám z kostela. A vězeňským kaplanem tam je otec Milan Plíšek, se kterým jsme se znali už z Charity.

No a vtipné je, když naše děti ve školce řeknou paní učitelce, že tatínka mají ve věznicí. ☺

Před rokem jsi začal působit jako duchovní v Domácím hospici Znojmo. V čem působení duchovního ve službě umírajícím spočívá?

Funkci duchovního zde přede mnou zastávali skvělí lidé – otec Jindřich Čoupek, otec Pavel Sobotka, později trvalý jáhen Petr Šmeral. Pak přišla doba, kdy tato služba duchovní podpory v hospici chvíli chyběla. Potřeba tu ale byla. V oblasti spirituality a duchovní péče, zvláště na konci života, má přece duše co říct, jen se dlouho nedařilo najít někoho z řad kněží, kdo by se této výzvy ujal. Dříve jsem na Charitě působil jako pastorační asistent, nějaké ty kontakty mezi kněžím jsem měl, a tak mě oslovili, jestli bych nepomohl. Kývl jsem na to. A hned první pacientka mi ukázala, že to byla správná volba. Během našich rozhovorů projevila přání být pokřtěna, bylo to i přání její rodiny. Zajistil jsem jí kněze, paní byla pokřtěna... a dva dny nato odešla. Byl to silný okamžik. Krásný!! Věděl jsem, že má zaměřeno „ausgerechnet“ do nebe.

Řeknu vám, v hospici je takových malých zázraků víc, než byste čekali. Často máme pocit, že „tady už končí veškerá sranda“, jak se říká... že už není co dělat. Ale to není pravda. Tělo možná uzdravit už nedokážeme, ale duši..., tu ano. Dá se stihnout spousta věcí: odpustit, smířit se, splnit poslední přání, být posilou pro rodinu, v tichosti jen držet někoho za ruku... A o tom to celé je. Domácí hospicová péče znamená, že tým profesionálů pečuje o umírajícího doma, v prostředí, které zná, kde je jeho rodina, jeho postel, jeho věci. A ten tým není jen tak ledajaký – zdravotní sestry, lékaři, psycholog, sociální pracovnice, vedoucí

Ludvík Mihola s rodinou. | Foto archiv respondentů.

služeb i duchovní. Dnes je služba duchovního v hospici už pevně v rukou otce Martina Poláčka. Je oblíbený u pacientů, u rodin, i mezi námi v týmu. Já se snažím spíš mu jen vypomáhat, jdu za pacienty, popovídáme si, někdy vážně, někdy s humorem. Když je třeba udělit svátosti jako zpověď a podobně, hodím to na otce Martina. Setkáváme se se smrtí tváří tvář, bez obalu, a pro mě osobně není lepší pocit, než když víte, že umírající přijal kněze, připravil se na věčnost, smířil se s Bohem a pokojně odejde. Je to pro toho člověka jak chytit wifi spojení s nebem, kdy máte plný signál, heslo je: „milosrdenství“ a připojení máte navěky.

Kde čerpáš sílu a kde odpočíváš?

Velkou motivací a silou je moje rodina – manželka, děti, no někdy sice energii i berou, ale to k tomu patří. Každopádně vím, že bez Boha bych toto všechno neměl a ani to nedal. U něj si taky „dobřím baterky“.

Z rozhovor děkuje Eliška Juráková

Ludvík Mihola se narodil v roce 1982 ve Znojmě. Má dvě starší sestry. Dětství a dospívání prožil ve farnosti sv. Kříže. Po absolvování povinné vojenské služby vystudoval magisterský obor na Teologické fakultě Jihočeské univerzity v Českých Budějovicích. Po škole pracoval pro Oblastní charitu Znojmo. V současnosti pracuje ve Věznicí ve Znojmě a jako duchovní v Domácím hospici Znojmo. Společně s manželkou Helenou mají dvě dcery Antonii a Alžbětu. Ludvík je starostou znojmského Orla. Věnuje se také vedení ministrantů u sv. Kříže, kde je rovněž členem pastorační rady.

Seschol 2025

27. září zažilo Centrum Louka historicky první setkání schol a sborů SESCHOL 2025. Z děkanství se přihlásilo 8 uskupení – 3 z farnosti Louka – Loucká scholička, Pro Boha hrajte a Příležitostný sbor z Louky, 3 od Sv. Křížce – Souhlásky, Minima a Chráněný sbor, farní sbor Dyjákovičky a Product of Tesařík z Tasovic. A že to byla jízda! Ještě před oficiálním zahájením proběhl nácvik 2 společných písní a pak mohlo odstartovat samotné vystoupení jednotlivých schol. Moderování se ujala Petra Bláhová, která před každou produkcí krátce vyzpovídala zástupce nastoupivšího tělesa.

Něco málo z mých postřehů: posluchače svou roztomilostí okouzili nejmladší zpěváci z Louky. Do varu publikum dostaly

Souhlásky a velkým překvapením bylo uskupení mladých muzikantů z Tasovic. Netradiční název byl osvětlen – skupina vznikla v místnosti po zesnulém panu Tesaříkovi. Jejich výkon byl obdivuhodný – při svém vystoupení strhli nejen publikum, ale i struny na kytáře.

Minima opět neklamala. Při rozhovoru vyšlo najevo, že se dámy vůbec nehádají. Jedinou výjimkou je pouze výběr oblečení před vystoupením. Při letmém pohledu na ně však muselo být posluchači jasné, že se dámy dnes na dresscodu opět neshodly. Jejich první kus I Got Rhythm měl šmrnc. Na druhou píseň přizvali i mužskou sekci, kterou prý našly doma na pohovkách. Jejich Sing gently bylo opravdu zazpíváno velmi něžně.

Závěr patřil Chráněnému sboru od sv. Křížce, který má ze všech těles nejdelsí tradici, cca 70 let, ale přesto byl osmým nejmladším vystupujícím tělesem. Pod vedením Jarky Navrkalové představili 2 zajímavé písně Šalom alejchem a Tollite Hostias.

Pak přišly na řadu společné skladby. Jako první jsme si zazpívali hymnu letošního jubilejního roku Poutníci naděje a pak za doprovodu všech nástrojů v sále zazněla notoricky známá píseň Svý kroky rozezpívej. K tomu nám poželhal o. Nick, který se tam náhodou objevil.

Nadšení z celého hudebního odpoledne pokračovalo i po oficiálním ukončení. Organizátory bylo připraveno bohaté pohoštění – pivo, párek a cukrová vata.

Pro některé účastníky to však celé bylo ještě málo. Afterparty odšpuntovaly Souhlásky a moderátorka Dorotka se svým starým zeleným akordeonem po dědovi Jaromírovi. Postupně se přidávali další již najezené účastníci a rozjžděla se velmi bujará hudební produkce. Publikum se dokonce nechalo strhnout k nácviku narozeninové písně pro naše kamarády, které většina osazenstva vůbec nezná.

Prostě povedená akce. Díky farnosti Louka za poskytnutí prostor, městu Znojmu za podporu a všem organizátorům a účastníkům za vytvoření skvělé atmosféry. A na závěr snad jen: proBoha hrajte!

Dominik Bláha

FARNÍ HŘIŠTĚ

Milý hravý čtenáři farního zpravodaje!

Kolik toho víš o svatém Václavu, který slaví 28. září svůj svátek? Vyzkoušej to v našem testu. Každá odpověď má u sebe písmenko. Když seřadíš správné odpovědi ve správném pořadí, jistě uhodneš i tajenku.

Vaši PaKLíci

Svatý Václav žil v:

- A) 8. století - K
- B) 9. století - V
- C) 10. století - S

Babička sv. Václava se jmenovala:

- A) Jarmila - N
- B) Ludmila - V
- C) Anna Přemyslovna - R

Slavná jezdecká socha sv. Václava se nachází:

- A) v Brně - T
- B) v Praze - C
- C) v Paříži - K

Otec sv. Václava se jmenoval:

- A) Rostislav - Í
- B) Přemyslav - O
- C) Vratislav - Ě

Ostatky sv. Václava jsou uloženy:

- A) ve Svatovítské kapli v Praze - E
- B) v boleslavském kostele sv. Václava - O
- C) neví se, kde je sv. Václav pochován - Ř

Sv. Václav byl zavražděn v:

- A) Praze - M
- B) Znojmě - Š
- C) Staré Boleslavi - T

Stalo se krátce

Vděčnost za službu ve farnostech

Ve středu 24. června 2025 se v sále kláštera u kostela sv. Kříže sešli laici zapojení v rozmanitých pastoračních aktivitách znojemských farností. Celkem bylo přítomno kolem patnácti lidí. Setkání moderovala sestra Vianea, která nabídla otázky k zamyslení nad uplynulým obdobím – každý mohl vyjádřit ze svého pohledu, co se daří, co je naopak obtížné a kam chceme dále směřovat. Díky všem účastníkům za otevřenou a věcnou diskusi, a především za jejich nasazení, energii a čas. Práce jednotlivých pastoračních mikrotýmů přináší i přes všechny těžkosti bohaté ovoce – díky za to! (FB PADZ)

Modlitba přes hranice

V roce 1988 začalo Katolické hnutí mužů retzkého děkanátu s „Modlitbami na hranicích“ – prosebnými modlitbami za lidi za železnou oponou. Poté, co v roce 1989 v naší zemi skončila komunistická diktatura a hranice se otevřely, začali se čeští a rakouští věřící každý rok v červnu setkávat u Svatého kamene, aby při „Modlitbách bez hranic“ prosili o mír a přátelství mezi národy. V letošním roce se toto setkání uskutečnilo ve čtvrtek 25. června 2025. (FB PADZ)

Místo hlubokého pokoje a víry

Hluboké Mašůvky, malebné mariánské poutní místo, na začátku července uvítaly poutníky v rámci hlavní poutě. Mladším i starším nabídlu příležitost přijmout svátost smíření, vyslovit prosby nebo poděkovat za to, co si každý nese ve svém srdci. Hluboké Mašůvky jsou jedním z osmi jubilejních míst Brněnské diecéze, kde je možné získat plnomocné odpustky v rámci Jubilejního roku 2025. Prostá krása tohoto místa vybízí k zastavení a nadechnutí, každý zde může načerpat duchovní síly a prožít nezapomenutelné chvíle v tichu a rozjímavě. (FB PADZ)

Srdce otce pro všechny

V neděli 6. července 2025 se konala oslava 70. narozenin otce děkana Jindřicha Bartoše. Tato krásná a dojemná slavnost, plná vděčnosti a vzájemné blízkosti, shromáždila k jeho jubileu dohromady rodinu, kněze, množství věřících z širokého okolí i mnoho přátel a známých. Ti všichni se sešli, aby společně poděkovali Bohu za dar života a kněžství otce Jindřicha. Jeho obětavé srdce je otevřené pro každého, a jeho sedmdesátiletá životní pouť je pro všechny inspirací a svědectvím o opravdové službě a oddanosti. Během předávání daru zaznělo srdečné: „Máme Vás všichni tolik rádi! Děkujeme, otče Jindřichu!“ (FB PADZ)

Farní tábor v Louce

Čtvrtý týden v červenci ožila loucká fara dětskými hlásky a ukazovací písničkou „Mojžíš, Mojžíš, silný, věrný, Pán Bůh měl pro něho plán...“. Pro 28 dětí ze Znojma a okolních farností připravily jejich maminky farní tábor s poutavým programem o životě Mojžíše. Každý den se děti prostřednictvím loutkového divadla dozvěděly kousek biblického příběhu, na který pak navazovaly různé hry a jiné aktivity. K jistě nezapomenutelným zážitkům bude patřit přechod Rudým mořem, který děti absolvovaly na řece Dyji, zapálení zlatého telete s modlami dnešní doby nebo jedovatí hadi, před kterými bylo možné se zachránit útě-

kem ke kříži. Putování bylo ukončeno malým pokladem za hradbami a modlitbou. Hlavně tou v srdci každé maminky: Jáchymku, buď silný, věrný... Emičko, buď silná, věrná... Pán Bůh má pro Tebe plán.

(Pavla Filová)

Vinobraní – sdílení radosti ze stvoření

Program jubilejního 40. Znojemského historického vinobraní měl jako již tradičně svou duchovní část. Kromě koncertů ve znojemských kostelích to byla i sobotní děkonná mše svatá v chrámu sv. Mikuláše. Nádherná výzdoba z plodů letošní úrody všem návštěvníkům kostela i samotné bohoslužby připomněla, kolik krásy je v přírodě i celém stvoření, že tato krása je Božím darem a že se z ní máme radovat a sdílet ji s ostatními. Jak řekl otec Jindřich ve svém kázání, radost má rozměr jak horizontální (vztahy s druhými), tak vertikální (vztah s Bohem). Proto tuto radost prožíváme v kostele, kde si uvědomujeme, že nic není samozřejmé – Bůh dává růst a vše pochází od něj. Veřejné oslavy mají i tento duchovní aspekt. Mají nás vést k povznesení se vzhůru, k Bohu, a naplnit nás vděčností za to, co dostáváme jako dar. Máme za co být vděční, a proto se dělme o radost.

(FB PADZ)

Setkání farních rad s generálním vikářem

Dne 16. září 2025 k nám zavítal generální vikář brněnské diecéze o. Pavel Kafka konat vizitaci našich dvou znojemských farností. Po večerní mši na svátek sv. Ludmily, již sám celebroid, se neformálně setkal se zástupci obou farních rad. Podle jeho slov nemělo jít o žádnou oficiální inspekci, ale spíše o přátelské setkání s aktivními farníky, při kterém chtěl vyslechnout, z čeho mají ve farnostech radost, co se jim podařilo nebo z čeho si dělají těžkou hlavu. Z těch kladných ohlasů nejčastěji zaznívalo slovo „propojení“ a chvála na otce děkana. Starosti si farní radní dělají nejvíce z budoucnosti kapucínského kláštera, fary u sv. Kříže a obecně z ekonomické nejistoty církevních statků.

Každý z dotázaných se též mohl nahlas zasnít a prozradit, jak by si představoval naše farní společenství za nějakých deset let, kdyby měl kouzelnou hůlku a mohl jednoduše kouzlit. I zde se debata záhy stočila ke žhavému tématu kapucínského kláštera. Necht' tedy Pán požehná všem bohu libě smělým plánům k vytvoření uceleného, ekonomicky soběstačného komunitního centra věřících se společenským přesahem. To bylo koneckonců i vyřčené přání vikářovo.

(Dalibor Brabeneč)

Kalendář akcí

4.10.	první sobota, POUŤ SENIORŮ V HL. MAŠŮVKÁCH v 17 h
12.10.	měsíční modlitba v popické kapli v 15.45 h Ne
17.10.	mše sv. na zahájení jubilejní poutě do Říma u Sv. Kříže v 17 h
17.- 19.10.	VÍKENDOVKA – 4. až 6. třída na faře v Louce
18.10.	setkání VYKROČME S ODVAHOU So
19.10.	nedělní sbírka na misie Ne
	ZASTAVENÍ PRO MANŽELE v Centru Louka od 16 h – "Sebevědomí v manželství"...od sebepoznání a sebelásky až k sebevědomí, o které se dá pečovat i v páru (manželé Krayzloví z Kobylí)
	mše sv. k VÝROČÍ POSVĚCENÍ KOSTELA SV. MARKÉTY v Příměticích v 9.30 h
	mše sv. k výročí posvěcení kaple sv. Terezie v Lesné v 15 h
26.10.	POUTNÍ MŠE SV. K SV. WOLFGANGOVI v Hnanicích Ne v 10.00 h, ve 14.00-14.30 pobožnost v kostele a svátostné požehnání, následně poutní odpoledne u kostela
30.10.	VEČER CHVAL u sv. Alžběty v 17.30 h (večerní mše sv. u Sv. Kříže nebude) Čt
20.10.	PODZIMNÍ POUŤ V MARIÁNSKÉ KAPLI NA HRADIŠTI – denně v 16.30 modlitba sv. růžence, v 17 h mše sv. a po ní mariánská pobožnost
25.10.	
1.11.	slavnost VŠECH SVATÝCH , mše sv. v 8 h a v 18 h u Sv. Kříže So
	MĚSÍČNÍ POUŤ V HL. MAŠŮVKÁCH ZA ZEMŘELÉ v 17 h
2.11.	památka zemřelých , mše sv. jako v neděli Ne
	mše sv. v obřadní síni na hlavním hřbitově v 15 h
	dušičkové pobožnosti na hřbitovech : v Kuchařovicích ve 14 h, v Mramoticích ve 14.45 h, v Příměticích v 16.30 h
6.11.	SVATOMARTINSKÝ LAMPIONOVÝ PRŮVOD v Příměticích, Čt sraz před ZŠ Prokopa Diviše v 16.30 h
7.11.	první pátek , od 15 h u Sv. Kříže adorace a sv. zpověď
7.-9. 11.	VÍKENDOVKA – 6. až 9. třída na faře v Louce
8.11.	žehnání mladého vína v 11 h na náměstí So
10.11.	v předvečer sv. Martina mše sv. s žehnáním vína ve Svato- václavské kapli v 18 h Po
16.11.	sbírka na podporu katolických médií Ne
	měsíční modlitba v popické kapli v 15.45 h
16.11.	mše sv. ke cti sv. Anežky České na Hradišti (kaple na pro- boštství) v 10.30 h Ne
	poutní mše sv. v Šatově k sv. Martinovi v 10.00 h
17.11.	SV. ALŽBĚTY , mše sv. v 8 a v 18 h u Sv. Alžběty
22.11.	DIECÉZNÍ SETKÁNÍ MLÁDEŽE V BRNĚ , informace o spo- lečné dopravě a přihlašování budou zveřejněny na webu far- nosti Louka So
23.11.	ZASTAVENÍ PRO MANŽELE v Centru Louka od 16 h – Ne pan Nágl z Olomouce (redaktor časopisu Rodinný život, žije 50 let v manželství, mají s manželkou 11 dětí)
27.11.	VEČER CHVAL u sv. Alžběty v 17.30 h (večerní mše sv. u Sv. Čt Kříže nebude)

29.11.	1. ADVENTNÍ KONCERT V LOUCE v 17 h.: Collegium Propri- So um
30.11.	začíná Advent, žehnání adventních věnců Ne MISIJNÍ JARMARK ve znojemských farnostech ZAHÁJENÍ ZNOJEMSKÉHO ADVENTU na náměstí v 16.45 h
3.12.	MŠE SV. PRO DĚTI u Sv. Mikuláše v 18 h St
4.12.	adventní koncert ZUŠ u Sv. Kříže v 18 h
5.12.	první pátek , od 15 h sv. zpověď u Sv. Kříže Pá MIKULÁŠSKÁ NADÍLKA u Sv. Kříže v 15.30 h
5.-7. 12.	VÍKENDOVKA – 1. až 3. třída na faře v Louce
6.12.	SV. MIKULÁŠE , mše sv. v kostele sv. Mikuláše v 9 h So DĚKOVNÁ POUŤ V HL. MAŠŮVKÁCH v 17 h
	2. ADVENTNÍ KONCERT V LOUCE v 17 h.: varhanní koncert Přemysla Kšici
13.12.	ADVENTNÍ DUCHOVNÍ OBNOVA V LOUCE : začátek rorátní So mši sv. v 6.30 h, poté snídaně a přednáška (P. Jiří Janalík) na faře v Louce
	3. ADVENTNÍ KONCERT V LOUCE v 17 h.: sbor Notre Dame působící při Týnském chrámu v Praze
	setkání VYKROČME S ODVAHOU
14.12.	měsíční modlitba v popické kapli v 15 h Ne

VÝUKA NÁBOŽENSTVÍ

ZŠ Pražská ve čtvrtek ve 14 h (P. Martin)
ZŠ Nám Republiky ve středu ve 14 h (pí Křížová)
ZŠ ul. Mládeže ve středu ve 14 h (pí Lukůvková)
Na faře u sv. Mikuláše v pátek ve 14.45 h (příprava na 1. sv. přijímání, pí Muzikářová), v 15.00 h (1.-2. třída, pí Vodáková), v 15.00 h (starší žáci, P. Martin)
Na faře v Louce ve středu v 16.30 h (ve stejný čas všechny třídy).
Po náboženství jsou děti zvány do dětské scholičky (17.15-17.45).
Před náboženstvím je možnost zahrát si fotbal (15.45-16.30).
V Hnanicích bude výuka probíhat ve čtvrtek v prostorách obecní knihovny: 16.00-16.45 h 2.stupeň, 17.00-17.45 h 1. stupeň.

RORÁTNÍ MŠE SVATÉ V LOUCE

V kostele v Louce každou adventní sobotu v 6.30 h (soboty: 6.12., 13.12., 20.12.). Po každé mši společná snídaně na faře.

VÝSTAVA BETLĚMŮ V KOSTELE V LOUCE: 30.11.2025 – 11.1.2026

soboty, neděle, svátky: 14.00 – 16.30 h
29.12. 14:00–16:30 h
24.12., 31.12.: 14:00–15:30 h

ADORACE, SV. SMÍŘENÍ, SV. PŘIJÍMÁNÍ každý pátek od 15 do 16 h na faře v Louce

DĚTSKÉ MŠE SVATÉ v Louce každou první středu v měsíci v 18 h (3.12. bude výjimečně u Sv. Mikuláše)

SETKÁNÍ PRO MINISTRANTY každou první sobotu v Louce od 10 h

Život farností Znojma vydává Římskokatolická farnost u kostela sv. Kříže, Znojmo (Dolní Česká 312/3, 669 02 Znojmo, IČ: 49440594). Registrováno Ministerstvem kultury pod č. E 11690. Redakční rada: Eliška Juráková, Marie Křížová, Petra Bláhová, Pavla Vyhánková, Ondřej Lazárek. Za obsah článku odpovídá autor. Adresa redakce: farni.zpravodaj@outlook.cz. V elektronické podobě je časopis dostupný na www.farnostznojmo.cz. Číslo 3/2025 vyšlo 03/10/2025 ve Znojmě v nákladu 500 výtisků. Uzávěrka příštího čísla je 20. listopadu 2025.